

Arrest

nr. 224 470 van 30 juli 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. BASTIAENSEN
Velveken 32A
2440 GEEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 23 februari 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 januari 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 april 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 mei 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat V. HERMANS *loco* advocaat T. BASTIAENSEN en van attaché E. GOOVAERTS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 31 mei 2016 als niet-begeleide minderjarige België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 2 juni 2016 om internationale bescherming. Op 31 januari 2018 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op dezelfde dag aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te hebben en van Pashtou origine te zijn. U bent een soennitische moslim. U verklaarde afkomstig te zijn uit het dorp Chinari in het Marawara district van de provincie Kunar. U volgde lessen aan de madrassa. Toen u in België aankwam, verklaarde u 16 jaar te zijn.

U verklaarde dat uw vader al sinds uw kindertijd tot de taliban behoort. Eens u wat ouder werd, sprak uw vader u aan over de jihad. Hij vertelde u dat u verplicht was deel te nemen aan de jihad. U vertelde dit aan uw moeder. Uw moeder wilde niet dat u zich zou aansluiten bij de taliban en stuurde u naar uw oom. Uw oom vertelde u dat de taliban op dat moment strijders naar Kunduz stuurde en raadde u aan uw vader niet te gehoorzamen. Uw oom besloot u weg te sturen en hielp u om uw regio te verlaten. Uw oom bracht u naar de provinciale hoofdstad Asadabad. Van daaruit reisde u verder naar Iran en Turkije. Via de Balkan bereikte u uiteindelijk België op 31 mei 2016. Op 2 juni 2016 diende u een asielaanvraag in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ).

Ter staving van uw identiteit legde u een kopie voor van uw taskara, afgeleverd op 18 september 2014 (9 september 2014).

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u Afghanistan verlaten hebt, omdat uw vader u wilde inlijven bij de taliban. Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Niettegenstaande u bij de aanvang van uw gehoor uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (gehoorverslag CGVS 21 november 2017, hierna CGVS1, pg 2 en gehoorverslag CGVS 12 januari 2018, hierna CGVS2, pg 2), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Er werd immers vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde verblijf in Afghanistan. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw feitelijke herkomst en uw eerdere verblijfplaatsen kan niet genoeg benadrukt worden. De werkelijke streek van herkomst is van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. Het is immers de streek van feitelijke herkomst in functie waarvan de vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade zal onderzocht worden. Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een asielzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, dient te worden besloten dat de asielmotieven, die zich er zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden.

Een asielzoeker die over zijn eerdere verblijfplaatsen ongeloofwaardige verklaringen aflegt en daardoor het voor de asielinstanties onmogelijk maakt vast te stellen dat hij ook werkelijk afkomstig is uit een streek waar er een risico op ernstige schade bestaat en of hij niet de mogelijkheid heeft zich in een streek te vestigen waar geen zo een risico bestaat, maakt bovendien niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming.

In casu werd vastgesteld dat er geen geloof kan gehecht worden aan het door u voorgehouden profiel, namelijk een minderjarige ongeletterde jongeman wiens vader lid was van de taliban, noch aan uw beweerde verblijf tot 2016 in het district Marawara, provincie Kunar.

Volgens uw verklaringen was u bij uw aankomst in België 16 jaar. Uit het leeftijdsonderzoek dat uitgevoerd werd in opdracht van de Dienst Voogdij op 6 juni 2016, bleek echter dat u zeker meerderjarig was en werd uw leeftijd geschat op 20,3 jaar met een standaarddeviatie van een tweetal jaar. Ondanks

de resultaten van het leeftijdsonderzoek hield u vast aan uw bewering als zou u minderjarig zijn. Bij de DVZ verklaarde u dat u echt minderjarig bent en dat u uw taskara voorlegde als bewijs (zie DVZ, verklaring DVZ, 18 augustus 2016, punt 4). Tijdens het gehoor op het CGVS verklaarde u uw geboortedatum niet te kennen en geeft u als verklaring dat uw vader ongeletterd is. Wanneer u vervolgens gevraagd wordt hoe oud u bent op het moment van het gehoor, zegt u dit niet te weten (CGVS1, pg 3). Zelfs bij benadering wou u in eerste instantie de vraag niet beantwoorden, u ontweek en stelde dat ze u hier 22 of 23 jaar verklaarden, wat u niet was. De vraag nogmaals herhaald, zei u dan dat uw moeder bij uw vertrek zei dat u 16 jaar oud was (CGVS1, pg 3). Wat de kopie van uw taskara betreft, wordt opgemerkt dat op dit document vermeld wordt dat u 15 jaar was in 1393. Het document is afgeleverd op 18 sonbola 1393 (9 september 2014). Volgens het leeftijdsonderzoek zou u minstens twee jaar ouder moeten geweest zijn op het moment van afgifte van uw taskara. Gelet op deze bevinding en het feit dat er in Afghanistan sprake is van grootschalige fraude met documenten (zie informatie toegevoegd aan uw administratief dossier), kan aan uw taskara geen enkele bewijswaarde worden toegeschreven. Uw taskara was overigens het enige document dat u voorlegde ter staving van uw identiteit, nationaliteit en herkomst uit Afghanistan.

Naast het gegeven dat u geen eerlijk zicht wenst te bieden op uw werkelijke leeftijd, biedt u ook geen zicht op uw activiteiten in uw dorp, waar u uw ganse leven zou gewoond hebben en uw opleidingsniveau. Initieel verklaarde u dat u analfabeet was (DVZ, verklaring DVZ, punt 11). Ook tijdens het gehoor op het CGVS antwoordde u ontkennend op de vraag of u geletterd was (CGVS1, pg 3). Vervolgens stelde u dat u wel naar de madrassa ging en een beetje kunt schrijven. U zou volgens uw verklaring tijdens het eerste gehoor op het CGVS zo'n 3 à 4 jaar naar de madrassa geweest zijn. Toen u gevraagd werd wat u de rest van uw kindertijd en jeugd allemaal gedaan hebt, stelde u dat u niets deed: 'niets, niets gedaan, ik was in ons dorp, het dorpsleven' (CGVS1, pg 6). Erop gewezen dat u toch iets moest doen, zei u dan dat u eten bracht voor de dieren, de koeien en geiten. U kon daar niets meer aan toe voegen, behalve 'met vrienden rondhangen' (CGVS1, pg 6). Het roept ernstige vragen op dat u zo weinig kon vertellen over uw jeugd in uw dorp, waar u steeds zou gewoond hebben. Van iemand die zijn hele kindertijd en jeugd doorbracht in hetzelfde dorp, mag toch verwacht worden dat hij spontaan een en ander zou kunnen vertellen over het dagelijks leven in het dorp en de alledaagse activiteiten. De laatste 3 à 4 jaar voor uw vertrek uit Afghanistan zou u dan lessen gevolgd hebben in de madrassa, omdat uw vader dit wilde (CGVS1, pg 7). Tijdens het tweede gehoor verklaarde u echter dat u 5 à 6 jaar naar de madrassa ging (CGVS2, pg 5). Geconfronteerd met de vaststelling dat u eerst sprak over 3 à 4 jaar en vervolgens over 5 à 6 jaar, kon u geen verklaring verstrekken. U verklaarde dat u het niet exact wist, dat u in het begin aan de madrassa gewoon de basis van de Koran leerde (CGVS2, pg 5). Vervolgens zei u dan dat u regelmatig spijbelde en geen echte opleiding volgde in het begin. Dit kan niet beschouwd worden als een afdoende verklaring, aangezien u dit immers van bij het begin kon aangegeven hebben en van u mag verwacht worden dat u consistente en duidelijke verklaringen aflegt over uw dagdagelijkse activiteiten in uw dorp. Uw bewering dat u uw ganse kindertijd en jeugd doorbracht in uw dorp, werd eveneens aangetast doordat u niet kon zeggen wanneer de schoolvakanties doorgingen. Nochtans was er naast een madrassa, ook een gewone school in uw dorp (CGVS1, pg 7). Het kan u als kind en tiener bezwaarlijk volledig ontgaan zijn, wanneer uw leeftijdsgenoten vakantie hadden. U verklaarde dat u vakantie had, en de andere kinderen van de gewone school ook, bij religieuze feestdagen zoals het Suikerfeest en het Offerfeest, alsook tijdens de ramadan (CGVS2, pg 5, 6). U kon echter niet zeggen of de kinderen die naar de gewone school gingen een langere vakantieperiode hadden van meerdere maanden of niet (CGVS2, pg 6), wat toch elementaire kennis is voor iemand die zijn hele jeugd in zijn dorp doorbracht. U zou dan ook vlot deze informatie moeten kunnen verstrekken. Uw gebrekkige en weinig doorleefde verklaringen over uw opleiding aan de madrassa en uw dagelijks leven als kind en tiener in uw dorp, tasten de geloofwaardigheid van uw profiel als ongeletterde dorpsjongen in ernstige mate aan.

Ook wat het profiel van uw vader betreft, waren uw verklaringen geenszins overtuigend. Uw vader zou al sinds uw kindertijd bij de taliban aangesloten zijn (CGVS1, pg 5). U kon als zoon van een talib, echter bijzonder weinig informatie geven over de activiteiten en positie van uw vader, alsook over de taliban in het algemeen in uw regio. U kon geen antwoord geven op de vraag welke activiteiten uw vader uitvoerde bij de taliban. U zei dat hij bij hen is, maar dat u niet samen met hem was en dat u het niet weet (CGVS1, pg 5). Gevraagd of u dan niets kon vertellen over de activiteiten van uw vader gaf u het uiterst vage antwoord 'ja, hij is bij hen, ze gaan vechten enzo' (CGVS1, pg 5). Aangespoord om meer te vertellen, kwam u niet verder en kon u enkel herhalen dat hij deelneemt aan gevechten. Hij zou u niet vertellen wat hij doet (CGVS1, pg 5). Het is weinig waarschijnlijk dat u als zoon van een talib, nooit iets zou vernomen hebben over zijn concrete activiteiten, zeker gelet op uw verklaring dat uw vader wilde dat u zich zou aansluiten bij de taliban en dat u ook zou deelnemen aan de jihad. Voorts stelde u dat uw

vader een wapen thuis had, maar u kende de naam of nummer van het wapen niet. U kon enkel met uw handen gebaren hoe groot dit wapen was en u zei dat het een 'machine' genoemd werd (CGVS1, pg 5). U had geen idee of uw vader een leidinggevende rol had binnen de taliban of niet (CGVS1, pg 5). U stelde dat de commandant van uw vader Qari Zia Ur Rahman was (CGVS1, pg 5). Deze figuur is volgens informatie waar het CGVS over beschikt, inderdaad een notoir talibanleider in Kunar. U bleek echter voor de rest niets te weten over Qari Zia Ur Rahman. U was niet op de hoogte van aanslagen tegen Qari Zia Ur Rahman. U antwoordde ontkennend op de vraag of er ooit een aanslag tegen hem was en stelde dat er misschien iets gebeurde met hem, maar dat u het niet wist (CGVS1, pg 13). Nochtans blijkt uit informatie waarover het CGVS beschikt dat in 2010 door de Pakistaanse overheid verklaard werd dat Qari Zia Ur Rahman gedood werd bij een luchtaanval, wat later niet bleek te kloppen (zie informatie toegevoegd aan uw administratief dossier). Behalve de naam van Qari Zia Ur Rahman kon u geen enkele andere talibanleider in uw regio noemen (CGVS1, pg 12 en CGVS2, pg 8). U stelde dat ze in Barawolo zitten, maar u kent ze niet (CGVS1, pg 12). Er zouden wel andere mensen zijn, maar u kende ze niet en kende hun namen niet (CGVS2, pg 8). U hoorde de naam 'Matin', maar u wist niet of het klopte (CGVS2, pg 8). Dat u als zoon van een talib, slechts één talibancommandant in uw regio kon noemen, kan niet overtuigen. Uw dorp zou volgens uw verklaringen bovendien sinds uw kindertijd onder controle staan van de taliban, wat deze vaststelling des te frapperanter maakt (CGVS1, pg 12). U kon wel enkele namen geven van kinderen uit uw dorp wiens vaders ook bij de taliban aangesloten waren en noemde een dorpling die zijn zoon meenam om te strijden, maar u had dan weer geen weet van anderen die problemen hadden thuis omdat hun vaders wilden dat zij zich ook zouden aansluiten. U had zoiets niet gehoord en stelde dat zoiets privé is (CGVS2, pg 7). Het is opmerkelijk dat u die door uw vader herhaaldelijk zou gevraagd zijn om deel te nemen aan de jihad (CGVS1, pg 17), nooit met andere jongeren in het dorp en zonen van talibanstrijders zou gesproken hebben over hun vaders en of zij ook onder druk stonden om zich aan te sluiten bij de taliban. Dit komt alweer weinig doorleefd over. Deze vaststellingen omtrent het profiel van uw vader en uw kennis over de taliban in uw regio in het algemeen ondergraven uw bewering dat u uw ganse leven in uw dorp Chinar zou gewoond hebben als zoon van een talibanstrijder.

Gezien uw ontoereikende en onaannemelijke verklaringen met betrekking tot elementaire gegevens zoals uw leeftijd, opleidingsniveau, dagelijkse activiteiten en het beroep van uw vader, dient geconcludeerd te worden dat u geen zicht biedt op uw reële situatie zoals deze was in uw regio van herkomst in of buiten Afghanistan.

Uw beweerde verblijf in het dorp Chinar, district Marawara in de provincie Kunar tot net voor uw vertrek naar Europa, werd eveneens ondermijnd door uw gebrekkige kennis en weinig doorleefde verklaringen over gebeurtenissen in uw dorp en regio. Hoewel u een zekere geografische kennis vertoonde van uw beweerde regio van herkomst en u enkele namen van belangrijke figuren kon plaatsen (zie CGVS1, pg 12, 14, 15 en CGVS2, pg 2, 3, 4) - kennis die ingestudeerd kan worden of ingegeven kan zijn doordat u mogelijk oorspronkelijk van deze regio afkomstig zou zijn – kon u niet overtuigen wat de veiligheidssituatie in uw dorp en uw regio betrof:

Uit informatie waar het CGVS over beschikt en die toegevoegd werd aan uw administratief dossier blijkt dat er frequent gevechten plaats vonden in de vallei waar u woonde tussen de overheidstroepen en de taliban. Bij enkele grote operaties waren ook Amerikaanse troepen betrokken. U kon echter niet met zekerheid aangeven of er al dan niet coalitietroepen met Amerikanen tot in of nabij uw dorp kwamen (CGVS1, pg 13 en CGVS2, pg 8). Tijdens het eerste gehoor stelde u dat de Amerikanen niet tot in jullie dorp gekomen zijn (CGVS1, pg 13). Tijdens het tweede gehoor stelde u dat er wel militaire operaties waren in uw regio, maar dat u dan thuis bleef, niet buiten kwam en dat u niet zeker was of er Amerikanen bij die troepen waren of niet. Het is opmerkelijk dat u niet zou geweten hebben of er buitenlandse soldaten betrokken waren bij operaties in uw vallei en zelfs nabij uw eigen dorp (zie informatie toegevoegd aan uw administratief dossier). Voorts verklaarde u dat de bedoeling van dergelijke operaties was om talibanstrijders te zoeken. Ook uw woning zou doorzocht zijn, maar uw vader en de andere talibanstrijders waren op tijd gevlucht naar Barawolo, een naburig dorp (CGVS2, pg 8). Toen u echter gevraagd werd te vertellen hoe u die gebeurtenis ervaren had of welke indruk dit op u maakte, zei u 'niets, ik was thuis' (CGVS2, pg 9). Gevraagd uw antwoord uit te leggen, gezien een inval in uw ouderlijke woning toch geen alledaagse gebeurtenis is, zei u dan dat u blij was dat zij bij u thuis kwamen (CGVS2, pg 9). Dit omdat ze jullie beschermden en voor de veiligheid van de burgers optraden, waarna u herhaalde dat jullie blij werden (CGVS2, pg 9). U voegde eraan toe dat u toen nog klein was, maar aangezien u sprak over operaties van zo'n 6 à 7 jaar geleden (CGVS2, pg 8) en gelet op de resultaten van het leeftijdsonderzoek, moet u zo'n 14 jaar geweest zijn in die periode, wat toch als een leeftijd mag beschouwd worden waarop u de situatie al zou kunnen bevatten. Dat u als zoon van

een talibanstrijder dan enkel blij zou geworden zijn bij een inval van overheidstroepen in uw woning tijdens een operatie om talibanstrijders op te sporen, is niet aannemelijk. Uw verklaringen dienaangaande vertonen dan ook geen doorleefd karakter, iets wat van een inwoner van een dorp en een regio waar frequent gevochten werd en waar grootschalige veiligheidsoperaties plaats vonden, nochtans wel verwacht mag worden.

Voorts was u niet op de hoogte van aanvallen die de taliban in de zomer van 2015 uitvoerde op meerdere controleposten van de Afghaanse overheid. U had niet gehoord dat er aanvallen waren op meerdere controleposten (CGVS1, pg 10). Nochtans blijkt uit de beschikbare informatie dat de taliban in de zomer van 2015 op verschillende momenten gecoördineerde aanvallen uitvoerde tegen controleposten en basissen van de Afghaanse overheid. Dergelijke grootschalige offensieven kunnen u als inwoner van deze regio bezwaarlijk volkomen ontgaan zijn.

U had wel gehoord van raketaanvallen vanuit Pakistan, maar u kon er slechts bitter weinig over vertellen, wat alweer weinig doorleefd overkomt voor iemand die zijn hele leven doorbracht in een regio die regelmatig bestookt wordt met aanvallen vanuit Pakistan. U stelde dat dergelijke aanvallen inderdaad gebeurden in uw regio (CGVS1, pg 14). Het laatste dergelijke incident dat u zich kon herinneren, situeerde u 3 à 3,5 jaar geleden. Er zou gevuld zijn op Chinar (CGVS1, pg 14). Gevraagd om in detail hierover te vertellen, kon u echter niets toevoegen. U vroeg welke details u moest geven en toen u aangespoord werd alles wat u nog wist te vertellen over deze aanval op uw dorp, wist u het niet en kwam u niet verder dan 'van die andere kant schieten ze'. Nogmaals gevraagd te vertellen wat er juist gebeurde, zei u dat ze schieten 's avonds en overdag en dat u niet wist hoe ze dit deden (CGVS2, pg 14). Tijdens het tweede gehoor stelde u dat niemand geraakt werd in Chinar bij raketaanvallen vanuit Pakistan, dat er geen huizen geraakt werden (CGVS2, pg 10). Nochtans blijkt uit informatie waar het CGVS over beschikt en die toegevoegd werd aan uw administratief dossier dat alvast bij één dergelijke aanval vanuit Pakistan in 2013 een huis beschadigd raakte in uw dorp en dat daarbij twee vrouwen om het leven kwamen.

Daarnaast was u niet op de hoogte van een aanslag op de Kabul Bank in de provinciehoofdstad Asadabad in maart 2014, toch ook een opvallende gebeurtenis in uw regio (CGVS1, pg 14). Evenmin had u weet van buitenlandse strijders die actief zijn in uw regio. Uit de beschikbare informatie blijkt echter dat veel Pakistaanse strijders opereren in uw regio. U zou niet over dergelijke informatie beschikken, u praatte niet met hen en u wist niet waar ze vandaag kwamen (CGVS1, pg 13, 14). Het is evenwel merkwaardig dat u als inwoner van uw regio nooit zou gehoord hebben over de Pakistaanse taliban, tehrik-i-taliban, die volgens de beschikbare informatie actief is in de provincie Kunar, te meer gezien het district Marawara tegen de grens met Pakistan ligt.

Tevens werd vastgesteld dat u de Afghaanse kalender niet beheerste. U wist niet in welk Afghaans jaar u naar de madrassa ging (CGVS2, pg 5). U wist wel dat het huidige Afghaanse jaar 1396 is. Toen vervolgens onmiddellijk aansluitend hierbij gevraagd werd in welk Afghaans jaar u uw land verliet, moest u echter het antwoord schuldig blijven, zodat het er alle schijn van heeft dat u enkel het huidige jaar ingestudeerd heeft (CGVS2, pg 5). U stelde de Afghaanse maanden wel te kennen. U kon echter niet antwoorden op de eenvoudige vraag welke maanden in de zomer vallen. U vermeldde aqrab en saratan, respectievelijk de achtste en de vierde maand. Saratan valt inderdaad in de zomer, maar aqrab in het najaar. Vervolgens werd u erop gewezen, dat u het beter eerlijk kon zeggen, als u de kennis niet had, gezien uw antwoord niet klopte, waarop u dan jawza en saratan antwoordde. Jawza is de derde maand en valt in het voorjaar. De overige twee zomermaanden, asad en sonbola vernoemde u niet (zie informatie toegevoegd aan uw administratief dossier).

Dat u niet recent uit Kunar afkomstig bent, blijkt eveneens uit uw uiterst vage verklaringen over uw periode van vertrek en de door u afgelegde reisroute naar de Afghaanse grens. U kon niet zeggen wanneer u Afghanistan verlaten had en hield het op het zeer vage 'ongeveer twee jaar' (CGVS1, pg 9). U verklaarde vertrokken te zijn in het tarweseizoen, namelijk in de herfst, na de zomer (CGVS1, pg 9). U verklaarde dat u in totaal drie maanden onderweg was. Als datum van uw binnenkomst in België werd 31 mei 2016 geregistreerd. Indien u drie maanden onderweg was, zou u dan ook begin maart moeten vertrokken zijn en dus zeker niet in de herfst. Hierop gewezen bleef u bij uw verklaring en stelde u dat het foutief genoteerd werd bij de DVZ. Het louter ontkennen van uw voorgaande verklaringen, heft de vastgestelde discrepantie niet op. U vroeg op 2 juni 2016 asiel aan en bij de DVZ verklaarde u ook dat u drie maanden onderweg was (zie DVZ, verklaring DVZ, punt 31), zodat een vergissing uitgesloten lijkt. Uw verklaringen over uw reisroute waren ook onaannemelijk vaag. U kon enkel uitleggen hoe u tot Asadabad gereisd was, de provinciale hoofdstad van Kunar, vlakbij uw vallei (zie bijgevoegde kaart). Na

Asadabad kon u geen enkele plaats noemen waar u doorgereisd bent. U zei dat u met de auto werd meegenomen, maar u wist niet of die persoon u naar Nangarhar of naar Nimruz bracht. U kon geen districten noemen die u gepasseerd was (CGVS1, pg 9). Gevraagd naar grote steden, opperde u dan dat na Kunar Nangarhar komt. Gezien dit geen antwoord was op de vraag, werd u verzocht te verduidelijken over welke stad in Nangarhar u dan sprak. Dit kon u niet zeggen en u herhaalde dat u niet wist of u in Nangarhar was of in Nimruz, maar dat u daarna naar Iran ging (CGVS1, pg 10).

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt daadwerkelijk afkomstig te zijn uit het district Marawara gelegen in de provincie Kunar en daar uw hele leven gewoond te hebben tot uw vlucht uit Afghanistan. Gelet op de ongeloofwaardigheid van uw beweerde regio van herkomst in Afghanistan en het door u voorgehouden profiel van minderjarige, onopgeleide dorpsjongen wiens vader bij de taliban aangesloten is, kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan uw asielaanvraag dat er onlosmakelijk mee verbonden is. Immers, aangezien er geen geloof kan gehecht worden aan het feit dat voor uw komst naar België in Marawara heeft verbleven, kan er evenmin geloof worden gehecht aan de feiten die zich volgens uw verklaringen in deze regio hebben voorgedaan.

Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat een asielzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielaanvraag, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland). De geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaats(en) vormen derhalve niet noodzakelijk de (actuele) plaats of regio van herkomst. Het aantonen van de laatste verblijfplaats(en) binnen Afghanistan is dan ook essentieel, vermits er op grond van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet geen behoefte aan bescherming is indien een asielzoeker afkomstig is uit een regio waar er geen risico op ernstige schade aanwezig is of als de asielzoeker over de mogelijkheid beschikt zich in zo'n regio te vestigen. Bijgevolg kan een asielzoeker, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar zijn Afghaanse nationaliteit doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. U maakt zelf het bewijs van een dergelijk verband met uw persoon onmogelijk door geen duidelijkheid te scheppen over uw voorgehouden verblijfplaatsen in en/of feitelijke herkomst uit Afghanistan.

U werd tijdens beide gehoren op het CGVS (CGVS1, pg 2 en CGVS, pg 2) nochtans uitdrukkelijk gewezen op het belang van het afleggen van correcte verklaringen met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, reisroutes en documenten. Er werd u uitgelegd dat indien u Afghanistan niet recent had verlaten, dit niet problematisch is op zich, maar dat u daar zicht moet op bieden. Er werd u gevraagd de waarheid te vertellen over al deze aspecten. Tijdens het tweede gehoor werd nogmaals benadrukt dat van u verwacht werd dat u zicht biedt op uw reële situatie, over wie u was, uw leeftijd, wat uw activiteiten waren, wat uw vader deed en waar u gewoond hebt, of u nog op andere plaatsen woonde, enzovoort. Er werd u ook uitgelegd dat als u geen zicht biedt op uw werkelijke situatie, dat dit als gevolg kon hebben dat uw asielaanvraag geweigerd wordt. (CGVS2, pg 2) U werd tijdens het eerste gehoor uitdrukkelijk geconfronteerd met de vaststelling dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw voorgehouden verblijfplaatsen in en/of feitelijke herkomst uit Afghanistan. U bleef bij uw verklaringen dat u uw ganse leven in uw dorp woonde en ontkende dat u ooit elders woonde of verbleven hebt (CGVS1, pg 19). Aan het einde van het tweede gehoor, werd u opnieuw gewezen op de twijfels over uw recente herkomst en werd u nogmaals de kans geboden de waarheid te vertellen. U hield vol dat u uw hele leven in uw dorp woonde (CGVS2, pg 10).

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over waar u verbleven heeft voor uw komst naar België. Desondanks het feit dat het CGVS u uitgebreid de kans heeft geboden hierover klaarheid te scheppen, blijft u ook na confrontatie met de bevindingen van het CGVS volharden in uw verklaringen, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over waar u voor uw aankomst in België in Afghanistan of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw werkelijke streek van herkomst verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw asielrelaas raakt, te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade loopt.

Het CGVS benadrukt dat het uw taak is om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van uw asielaanvraag aan te reiken. Het CGVS erkent tegelijkertijd dat het een samenwerkingsplicht heeft, in de zin dat het de door u aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat het er toe gehouden is na te gaan of er onder de door u aangebrachte elementen, elementen zijn die wijzen op een gegronde vrees of een reëel risico en die zo nodig bijkomend te onderzoeken. Een onderzoek in die zin werd uitgevoerd. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient evenwel besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/6 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het middel is als volgt onderbouwd:

“Verzoeker heeft een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève.

Bij terugkeer zou hij niet in het minst worden aangepakt door zijn vader, die Talibanstrijder is en die geen enkele tegenspraak of ander visie duldt.

Minstens loopt verzoeker een reëel risico voor zijn leven aangezien de streek en het dorp waar hij altijd heeft gewoond doordrongen zijn van geweld.

De bestreden beslissing faalt in haar motivering in zoverre zij stelt dat er geen elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging of reëel risico op ernstige schade bij terugkeer.

Verweerder komt ten onrechte tot de conclusie dat er geen geloof zou kunnen worden gehecht aan het door verzoeker voorgehouden profiel, namelijk een minderjarige ongeletterde jongeman wiens vader lid was van de taliban, noch aan het beweerde verblijf van verzoeker tot 2016 in het district Marawara, provincie Kunar.

Aangaande de leeftijd van verzoeker:

Verzoeker verklaarde aan DVZ 16 jaar te zijn.

Op basis van het leeftijdsonderzoek werd geoordeeld dat hij 20,3 jaar was met een standaarddeviatie van 2 jaar.

Het is echter algemeen geweten dat dergelijke leeftijdsonderzoeken niet zo betrouwbaar zijn. (stuk 3)

Dat op zijn taskara 15 jaar als leeftijd staat en verzoeker dit niet wist, is niet zo verwonderlijk aangezien hij niet naar school ging.

Verweerder haalt bovendien aan dat taskara's in Afghanistan vaak worden vervalst, zodat er geen bewijswaarde mag worden aangegeven. In bepaalde dossiers haalt verweerder dit argument aan en in andere niet, zodat hier geen consequente beslissingen aan worden gekoppeld.

En als verweerder stelt dat er geen waarde mag worden gehecht aan de taskara, kan verweerder ook geen gevolg trekken uit haar vaststelling dat er een leeftijd van 15 jaar op zou staan.

Deze redenering is onzorgvuldig en tegenstrijdig.

Verzoeker stelt dat zijn taskara niet vervalst is.

Daarom brengt hij ook een kopij bij van de taskara van zijn oom en zijn vader, teneinde diens standpunt kracht bij te zetten. Hij contacteerde op 8/02/2018 via facebook een vriend in Afghanistan met de vraag om deze documenten te bezorgen. (stuk 4) Zonder medeweten van diens vader werd alles aan verzoeker bezorgd. De taskara's werden vertaald, evenals het facebookgesprek met zijn vriend. (stuk 4)

De enveloppe met postzegels van Afghanistan, regio 'Konar' van 10/02/2018 wijst er duidelijk op dat verzoeker ook van daar afkomstig is. (stuk 6)

Aangaande het dagelijks leven en de opleiding van verzoeker:

Verweerder wil de verklaringen van verzoeker fout interpreteren.

Zo vraagt verweerder: "Bent u zelf geletterd?"

Verzoeker antwoordt: "Nee, enkel madrassa, ik kan een beetje schrijven"

Het is duidelijk dat verzoeker aangeeft dat hij niet naar school is geweest.

Tijdens heer eerste verhoor gaf verzoeker aan dat hij 3 à 4 jaar naar de koranschool ging.

Tijdens het tweede verhoor vroeg verweerder: "U vertelde dat u naar de madrassa ging, van wanneer tot wanneer was dit?"

Verzoeker antwoordde: "5, 6 jaar" en verweerder noteerde hierbij "vervolg antwoord niet duidelijk voor de tolk"

Verzoeker stelt formeel dat hij hier ook verklaarde dat hij naar de madrassa ging en er soms tussenpozen waren waarin er wel en niet werd gedaan, zodat hij niet exact weet hoe lang.

Bovendien verklaarde verzoeker dat hij naast de koranschool, niets speciaal had gedaan in zijn kindertijd. Hij bleef ik het dorp en bracht eten naar de dieren en bracht tijd door met vrienden.

Dit zou niet doorleefd overkomen volgens verweerder.

Dat een kind toch niet veel meer kan doen, gelet op de leeftijd, plaats en tijdstip? Wat doet een kind meer dan spelen en wat helpen?

Dat verzoeker de schoolvakanties niet allemaal kende – doch wel enkele – kan hem toch niet worden verweten als hij niet naar school ging.

Aangaande de vader van verzoeker:

Verzoeker verklaarde dat zijn vader als sinds zijn kindertijd bij de Taliban is, maar dat hij enkel weet dat zijn vader meevecht. Zijn vader vertelde hem niet wat hij precies deed.

Verweerder vindt het niet geloofwaardig dat verzoeker niet meer zou weten over de activiteiten van zijn vader.

Dit valt echter niet te verwonderen aangezien:

- ten eerste alles wat de Taliban doet geheim moet blijven;
- ten tweede het een totaal ander cultuur betreft, met hiërarchische en autoritaire vaderfiguren aan wie een kind niet eender wat kan vragen, laat staan dat er uitgebreid zou worden gepraat.

Bovendien stelt verweerder dat verzoeker wel de naam van de leider van zijn vader wist, namelijk Qari Zia Ur Rahman, maar dat verzoeker niet exact wist of er een aanslag op hem zou zijn geweest.

Volgens de informatie in het administratief dossier van verweerder zou in 2010 door de Pakistaanse overheid verklaard zijn dat deze leider gedood werd bij een luchtaanval, wat later niet bleek te kloppen.

Hoe zou verzoeker – een gewone Afghaanse jongen – deze informatie van de Pakistaanse overheid moeten kennen?

Uit stuk 10 van het administratief dossier blijkt trouwers dat het gaat om een artikel uit een Pakistaanse krant. Over dergelijke informatie beschikte verzoeker geenszins.

Bovendien bleek dat verzoeker wel enige kennis had over de Taliban in de streek aangezien hij hun verblijfplaats wist. (p. 13 verhoor 1)

Aangaande de kennis van de regio:

Verweerder stelt zelf dat verzoeker “een zekere geografische kennis vertoonde van uw beweerde regio van herkomst en u enkele belangrijke figuren kon plaatsen”, maar voegt er ten onrechte aan toe “kennis die ingestudeerd kan worden of ingegeven zijn doordat u oorspronkelijk van deze regio afkomstig zou zijn”.

Een ‘zekere’ geografische kennis, is zeer licht uitgedrukt. Verzoeker kan de volledige regio schetsen: bergen, molen, nieuwe brug, ligging plaatsen en dorpen, rivieren, moskees, reisroutes, overstromingen ... (p. 11, 12, 15, 19 verhoor 1 en p. 2, 3 en 4 verhoor 2). Bovendien kende hij de namen van de personen die hem werden voorgelegd (p. 14 en 15 verhoor 1)

Verzoeker heeft deze informatie niet ingestudeerd; hij ging niet naar school. Hij is simpelweg van die streek afkomstig en bleef er tot aan zijn vertrek. Verweerder slaagt er niet in het tegendeel aan te tonen.

Het feit dat verzoeker niet wist dat er Amerikanen tot in zijn dorp kwamen, kan hem toch niet worden verweten. Hij bleef binnen als ze gevechten hoorden en was nog jong. Hij kan toch niets met zekerheid zeggen, wat hij niet heeft gezien?

*Hij kon wel het volgende antwoorden op volgende vragen (verhoor 1 p. 13 en verhoor 2 p. 8):
“(...)”*

Het feit dat zijn woning werd doorzocht door overheidstroepen en dat hij ‘blij’ was, moet niet anders worden begrepen dan dat hij niet bang was en hij opgelucht was omdat ze werden beschermd en voorde veiligheid van de burgers optraden. Hetgeen hij ook verklaarde. (verhoor 2 p. 9)

Verweerder stelt dat verzoeker niet op de hoogte was van aanvallen van de Taliban in 2015 op meerdere check points van de Afghaanse overheid.

Toch verklaarde verzoeker (verhoor 1 p. 13):

“Hebt u weet van tal die checkpoint van de overheid aanvalt?”

“In Dari Dam vallei, hebben ze wel een checkpoint van ANA aangevallen (...)”

“Hebt u weet van een grote aanval van de tal op meerder checkpoints tegelijkertijd?”

“Dat gebeurt vaak, en dan bij Khar Gar was ook een aanval op een cp. Ik weet niets over die aanval op verschillende checkpoints.”

Uit stuk 22 van het administratief dossier waarop verweerder zich baseert, blijkt dat er niet duidelijk is aangegeven om welke checkpoints het ging (en hoe ver dit van de woonplaats van verzoeker was). Het ging bovendien slechts om een 3- uur durend gevecht, waar er niet dermate veel doden vielen:

“leading to a three-hour clash”

Dat het niet ging om een gevecht van verschillende dagen of weken, zodat het perfect mogelijk is dat de gewone bevolking niet op de hoogte was of niet van het feit dat het over verschillende plaatsen ging.

Het kan niet zijn dat enkel dit recente voorval uit 2015 er toe kan leiden dat verzoeker niet zou zijn verbleven in diens woonplaats tot net voor zijn vertrek. De andere feiten waarop verweerder zich beroept, dateren niet van net voor het vertrek van verzoeker.

Over de raketaanvallen vanuit Pakistan in 2013 had verzoeker inderdaad ook gehoord.

Verzoeker verklaarde (verhoor 1 p. 21):

“(…)”

Verzoeker verklaarde nog (verhoor 2 p. 10):

“(…)”

Het lijkt alsof verweerder het relaas van verzoeker verkeerd wil begrijpen.

Iemand die niet van deze regio is, zou deze informatie toch niet kennen?

Bovendien spreekt stuk 27 van het administratief dossier over 2 dode vrouwen in ‘Chinar village’.

Zoals verzoeker wist, was er een raketaanval in Krabaj Klay, een subdorp van Chinar, maar wist niet hoeveel doden er waren.

Hij situeerde die aanval op een 3,5 jaar vóór zijn ondervragingen, wat niet veraf is van de datum zoals aangeduid op stuk 27, zijnde april 2013.

Hij stelde dat er tegenspraak was over hetgeen er werd gezegd onder de bevolking, ofwel waren taliban geraakt ofwel gewone mensen. Perfect mogelijk dat er geen duidelijkheid was.

Verweerder stelt nog dat verzoeker niet op de hoogte van aanslag op Kabul Bank in Asadabad in maart 2014.

Ook dit is plausibel, omdat Asadabad vele kms is verwijderd van Chinar.

Aangaande de kennis van verzoeker over de Afghaanse kalender:

Verweerder haalt nog aan dat verzoeker de Afghaanse kalender niet goed kent.

Er werd gevraagd naar de zomermaanden. (verhoor 2 p. 7)

Verzoeker gaf ‘jawza’ (22 mei - 21 juni) en ‘saratán’ (22 juni – 22 juli) als antwoord.

Volgens verweerder is ‘jawza’ fout, en had het nog ‘asad’ (23 juli – 22 aug) en ‘sonbola’ (23 augustus – 22 september) moeten zijn.

Voor iemand die nooit naar school is geweest en enkel islamlessen volgde, is het toch niet vreemd dat hij die maanden noemt. Ook ‘jawza’ is een ‘zomerse maand’, hoewel het nog niet officieel zomer is.

Aangaande de reisroute van verzoeker:

Tenslotte dient aangaande de reisroute te worden gesteld dat verzoeker enkele namen weet te zeggen, doch het is niet verwonderlijk dat hij niet alle dorpen/steden en provincies die hij doorreisde weet te zeggen, gelet op het tijdsverloop van bijna 2 jaar, gelet op het feit dat hij niet naar de gewone school ging en gelet op het feit dat hij niet steeds wist waar hij was.

Samenvattend gesteld dient te worden gesteld dat verzoeker meer dan genoeg informatie had aangaande diens herkomstregio en aangaande diens asielaanvraag. Zijn relaas is voldoende samenhangend en geloofwaardig.

Indien er al twijfel mocht zijn, dient hem het voordeel van de twijfel te worden gegund conform artikel 48/6 Vw.

De beslissing van verweerder is niet correct gemotiveerd en schendt de materiële motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, zoals ook opgenomen in artikel 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen én de zorgvuldigheidsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur in combinatie met artikel 48/6 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.”

2.2. Stukken

Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende nieuwe stavingstukken gevoegd:

- een post op de website van vluchtelingenwerk waaruit zou blijken dat leeftijdsonderzoek met botscan bij niet-begeleide minderjarige vreemdelingen niet zo betrouwbaar is (stuk 3);
- een fotokopie van de *taskara* van verzoekers vader en oom en een Facebookgesprek, met voor eensluidend verklaarde vertaling (stuk 4);
- een fotokopie van een foto van verzoeker en zijn oom (stuk 5);
- een fotokopie van een enveloppe (stuk 6).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

2.3.1.1. Inzake beroepen tegen beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

2.3.1.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoeker in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. Bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU) en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2013/32/EU), en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte beoordeling van feiten en omstandigheden in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de

hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden voor de toekenning van internationale bescherming, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet (zie: HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.3.3. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat hij niet heeft voldaan aan de op hem rustende medewerkingsplicht nu (A) er geen geloof kan worden gehecht aan het door hem voorgehouden profiel van minderjarige ongeletterde jongeman wiens vader lid was van de taliban en (B) hij niet aannemelijk heeft gemaakt daadwerkelijk afkomstig te zijn uit het district Marawara, gelegen in de provincie Kunar, en daar zijn hele leven gewoond te hebben tot zijn vlucht uit Afghanistan. Wat (A) het door verzoeker voorgehouden profiel betreft, overweegt de commissaris-generaal dat (i) verzoeker volgens zijn verklaringen bij aankomst 16 jaar was, terwijl uit een leeftijdsonderzoek bleek dat hij zeker meerderjarig

was en dat zijn leeftijd werd geschat op 20,3 jaar, met een standaarddeviatie van een tweetal jaar, dat (ii) verzoeker geen zicht biedt op zijn activiteiten in zijn dorp, waar hij zijn ganse leven zou hebben gewoond, en op zijn opleidingsniveau, en dat (iii) verzoekers verklaringen over het profiel van zijn vader geenszins overtuigend waren. Wat betreft (B) verzoekers beweerde verblijf tot 2016 in het district Marawara van de provincie Kunar, overweegt de commissaris-generaal dat (i) verzoeker niet met zekerheid kon aangeven of er al dan niet coalitietroepen met Amerikanen tot in of nabij zijn dorp kwamen, dat (ii) verzoeker niet op de hoogte was van aanvallen die de taliban in de zomer van 2015 op meerdere controleposten van de Afghaanse overheid uitvoerde, dat (iii) verzoeker bitter weinig kon vertellen over de raketaanvallen vanuit Pakistan waarmee zijn regio regelmatig bestookt werd, dat (iv) verzoeker niet op de hoogte was van een aanslag op de Kabul Bank in de provinciehoofdstad Asadabad in maart 2014 en evenmin weet had van buitenlandse strijders die actief zijn in zijn regio, dat (v) verzoeker nooit gehoord had van de Pakistaanse taliban, die in de provincie Kunar actief zijn, dat (vi) verzoeker de Afghaanse kalender niet beheerste, en dat (vii) verzoeker uiterst vage verklaringen aflegde over zijn periode van vertrek en de door hem afgelegde reisroute naar de Afghaanse grens. Omwille van de ongeloofwaardigheid van verzoekers beweerde regio van herkomst in Afghanistan hecht de commissaris-generaal evenmin enig geloof aan verzoekers asielrelaas, dat er onlosmakelijk mee verbonden is. Aangaande de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet oordeelt de commissaris-generaal dat verzoeker, door bewust de ware toedracht over zijn verblijf voor zijn komst naar België, dat de kern van zijn asielrelaas raakt, te verzwijgen, niet aannemelijk maakt dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade loopt. Al deze vaststellingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (*cf.* RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het enig middel kan wat dit betreft niet worden aangenomen.

2.3.4. Beoordeling van de vluchtelingenstatus

Verzoeker verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben en afkomstig te zijn uit het dorp Chinar, gelegen in het district Marawara van de provincie Kunar. Verzoeker verklaart dat zijn vader al sinds zijn kindertijd tot de taliban behoorde. Eens verzoeker wat ouder was, zou zijn vader hem bij herhaling hebben aangesproken over de jihad en hem duidelijk hebben gemaakt dat het ook zijn plicht was om hieraan deel te nemen. Verzoeker verklaart dat hij zijn moeder hierover inlichtte en dat zij hem zei niet naar zijn vader te luisteren en bij zijn oom (langs moederszijde) langs te gaan. Volgens verzoeker wist zijn oom hem te vertellen dat de taliban op dat moment strijders naar Kunduz stuurde en dat hij niet naar zijn vader mocht luisteren. Verzoeker zou vervolgens door zijn oom naar Asadabad zijn gestuurd en van daaruit zou hij met een smokkelaar verder zijn gereisd richting Europa.

In casu blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing dat de commissaris-generaal geen geloof hecht aan verzoekers voorgehouden profiel van minderjarige ongeletterde jongeman wiens vader lid was van de taliban, noch aan zijn beweerde verblijf in het district Marawara van de provincie Kunar.

Ter staving van zijn identiteit en herkomst legde verzoeker tijdens de administratieve procedure enkel een fotokopie van zijn *taskara* neer. Vooreerst wijst de Raad in dit verband op objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier waaruit blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden en dat veel Afghaanse documenten, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden zijn (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 21, map met 'Landeninformatie', nr. 2, COI Focus "Afghanistan. Corruptie en documentenfraude" van 21 november 2017 (update)). Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om aan de daarin vermelde gegevens zonder meer geloof te hechten. Daarbij komt dat verzoeker *in casu* geen originele *taskara* maar een fotokopie

neerlegde en dat aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën hoe dan ook geen bewijswaarde kan worden verleend (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). In zoverre uit dit document moet blijken dat verzoeker vijftien jaar oud was in 2014 en dat hij dus minderjarig was bij aankomst in België in 2016, dient er bovendien op te worden gewezen dat hij blijkens een leeftijdsonderzoek, uitgevoerd in opdracht van de Dienst Voogdij van de FOD Justitie, op 6 juni 2016 ouder was dan achttien jaar, waarbij 20,3 jaar met een standaarddeviatie van een tweetal jaar een goede schatting werd genoemd (adm. doss., stuk 23, beslissing Dienst Voogdij van 13 juni 2016). Waar verzoeker de betrouwbaarheid van de leeftijdstest betwist, wijst de Raad erop dat de beslissing van de Dienst Voogdij van 13 juni 2016 niet in onderhavige procedure voor de Raad kan worden aangevochten. Verzoeker had de mogelijkheid om overeenkomstig artikel 19 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State tegen deze beslissing een beroep tot nietigverklaring in te stellen bij de Raad van State. Uit het dossier blijkt niet dat verzoeker deze beroepsmogelijkheid heeft benut. In zoverre zij gericht is tegen het resultaat van dit leeftijdsonderzoek, wordt de kritiek in het verzoekschrift dan ook niet in overweging genomen.

Waar verzoeker stelt dat zijn *taskara* niet vervalst is, merkt de Raad op dat volgens vaste rechtspraak van de Raad van State de commissaris-generaal – en bijgevolg ook de Raad – aan stukken absolute bewijswaarde mag weigeren wanneer deze onvoldoende garanties bieden op het vlak van authenticiteit (RvS 27 februari 2001, nr. 93.591). Bij verwerping van de aangebrachte stukken dient de commissaris-generaal noch de Raad aan te tonen dat ze vals zijn, maar volstaat het duidelijk aan te geven waarom deze stukken naar hun oordeel geen of onvoldoende bewijswaarde bezitten (RvS 18 juni 2004, nr. 132.669; Rvs 7 oktober 2003, nr. 123.958; RVS 18 juni 2003, nr. 120.714).

Bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker de volgende bijkomende stavingstukken: de *taskara*'s van zijn oom en zijn vader (met vertaling), een afdruk van een gesprek op Facebook waarin hij aan een vriend vraagt hem deze documenten te bezorgen (met vertaling), een foto van zichzelf met zijn oom en fotokopieën van een enveloppe met postzegels afgestempeld in Kunar.

Van de *taskara* van zijn oom brengt verzoeker slechts een fotokopie bij. Van de *taskara* van zijn vader kunnen enkel onduidelijke foto's worden teruggevonden die werden geüpload in het Facebookgesprek. Deze documenten hebben hoe dan ook geen betrekking op verzoekers persoon en zijn derhalve niet dienstig om elementen van zijn identiteit, herkomst of verblijfssituatie voorafgaand aan zijn komst naar België aan te tonen.

Het Facebookgesprek ontbeert absolute bewijswaarde aangezien een dergelijke conversatie gemakkelijk kan worden geënsceeneerd. Bovendien blijkt uit de vertaling van dit gesprek hoe dan ook niets omtrent verzoekers identiteit en herkomst.

Ook de foto waarop verzoeker te zien zou zijn naast zijn oom is niet dienstig. Deze foto bevat immers geen enkele objectieve aanwijzing wat betreft de plaats waar of het tijdstip waarop hij werd genomen.

De fotokopieën van een enveloppe die blijkens de stempels op 10 februari 2018 is verstuurd vanuit Kunar kan aantonen dat verzoeker post heeft ontvangen uit deze regio, doch niet dat verzoeker zelf van deze regio afkomstig is, laat staan dat hij er tot aan zijn voorgehouden vertrek uit Afghanistan in 2016 heeft verbleven.

Omwille van de relatieve bewijswaarde van de voorgelegde stukken, volstaan deze op zich niet om in deze stand van zaken de relevante elementen van verzoekers vluchtrelaas geloofwaardig te bevinden en zijn verzoek om internationale bescherming te beoordelen. Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van verzoeker voldoende consistent, precies, volledig en aannemelijk zijn opdat de relevante elementen van zijn verzoek, in samenhang met de voorgelegde documenten, geloofwaardig kunnen worden geacht.

De Raad stelt in navolging van de commissaris-generaal vooreerst vast dat aan verzoekers profiel van ongeletterde dorpsjongen geen geloof kan worden gehecht op basis van de volgende pertinente vaststellingen en overwegingen van de bestreden beslissing, die steun vinden in het administratief dossier:

“Initieel verklaarde u dat u analfabeet was (DVZ, verklaring DVZ, punt 11). Ook tijdens het gehoor op het CGVS antwoordde u ontkennend op de vraag of u geletterd was (CGVS1, pg 3). Vervolgens stelde u dat u wel naar de madrassa ging en een beetje kunt schrijven. U zou volgens uw verklaring tijdens het eerste gehoor op het CGVS zo'n 3 à 4 jaar naar de madrassa geweest zijn. Toen u gevraagd werd wat

u de rest van uw kindertijd en jeugd allemaal gedaan hebt, stelde u dat u niets deed: 'niets, niets gedaan, ik was in ons dorp, het dorpsleven' (CGVS1, pg 6). Erop gewezen dat u toch iets moest doen, zei u dan dat u eten bracht voor de dieren, de koeien en geiten. U kon daar niets meer aan toe voegen, behalve 'met vrienden rondhangen' (CGVS1, pg 6). Het roept ernstige vragen op dat u zo weinig kon vertellen over uw jeugd in uw dorp, waar u steeds zou gewoond hebben. Van iemand die zijn hele kindertijd en jeugd doorbracht in hetzelfde dorp, mag toch verwacht worden dat hij spontaan een en ander zou kunnen vertellen over het dagelijks leven in het dorp en de alledaagse activiteiten. De laatste 3 à 4 jaar voor uw vertrek uit Afghanistan zou u dan lessen gevolgd hebben in de madrassa, omdat uw vader dit wilde (CGVS1, pg 7). Tijdens het tweede gehoor verklaarde u echter dat u 5 à 6 jaar naar de madrassa ging (CGVS2, pg 5). Geconfronteerd met de vaststelling dat u eerst sprak over 3 à 4 jaar en vervolgens over 5 à 6 jaar, kon u geen verklaring verstrekken. U verklaarde dat u het niet exact wist, dat u in het begin aan de madrassa gewoon de basis van de Koran leerde (CGVS2, pg 5). Vervolgens zei u dan dat u regelmatig spijbelde en geen echte opleiding volgde in het begin. Dit kan niet beschouwd worden als een afdoende verklaring, aangezien u dit immers van bij het begin kon aangegeven hebben en van u mag verwacht worden dat u consistente en duidelijke verklaringen aflegt over uw dagdagelijkse activiteiten in uw dorp. Uw bewering dat u uw ganse kindertijd en jeugd doorbracht in uw dorp, werd eveneens aangetast doordat u niet kon zeggen wanneer de schoolvakanties doorgingen. Nochtans was er naast een madrassa, ook een gewone school in uw dorp (CGVS1, pg 7). Het kan u als kind en tiener bezwaarlijk volledig ontgaan zijn, wanneer uw leeftijdsgenoten vakantie hadden. U verklaarde dat u vakantie had, en de andere kinderen van de gewone school ook, bij religieuze feestdagen zoals het Suikerfeest en het Offerfeest, alsook tijdens de ramadan (CGVS2, pg 5, 6). U kon echter niet zeggen of de kinderen die naar de gewone school gingen een langere vakantieperiode hadden van meerdere maanden of niet (CGVS2, pg 6), wat toch elementaire kennis is voor iemand die zijn hele jeugd in zijn dorp doorbracht. U zou dan ook vlot deze informatie moeten kunnen verstrekken. Uw gebrekkige en weinig doorleefde verklaringen over uw opleiding aan de madrassa en uw dagelijks leven als kind en tiener in uw dorp, tasten de geloofwaardigheid van uw profiel als ongeletterde dorpsjongen in ernstige mate aan."

Door aan te voeren dat hij op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS) duidelijk heeft aangegeven dat hij niet naar school is geweest, doet verzoeker geen afbreuk aan de vaststelling dat hij doorheen de procedure geen eensluitende verklaringen heeft afgelegd over zijn niveau van geletterdheid en het onderwijs dat hij genoten heeft. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) zonder meer heeft aangegeven ongeletterd te zijn (adm. doss., stuk 22, Verklaring DVZ, nr. 11). Tijdens het gehoor op het CGVS gevraagd of hij geletterd is, antwoordde verzoeker: "Nee, enkel madrassa, ik kan een beetje schrijven" (adm. doss., stuk 11, gehoorverslag 21 november 2017, p. 3). Uit de bij het verzoekschrift gevoegde afgedrukte versie van een gesprek dat verzoeker via Facebook zou hebben gevoerd met een vriend blijkt dat verzoeker vlot schriftelijk kan communiceren, wat afbreuk doet aan zijn bewering dat hij maar een beetje kan schrijven (zie stukkenbundel verzoeker, stuk 4). Hierdoor komt ook de geloofwaardigheid van zijn bewering nooit naar school te zijn geweest op de helling te staan.

Zoals de commissaris-generaal terecht vaststelt, heeft verzoeker ook over de duur van zijn opleiding aan de madrassa geen coherente verklaringen afgelegd. Het betoog van verzoeker dat hij niet wist hoe lang hij precies naar de madrassa ging omdat dit met tussenpozen was, doet niets af aan de verwachting dat hij duidelijke en consistente verklaringen aflegt over alle aspecten van zijn relaas, met inbegrip van die elementen die betrekking hebben op het dagelijks leven in zijn dorp. Verzoeker heeft op geen enkel ogenblik spontaan aangegeven dat hij niet op regelmatige basis naar de madrassa ging. Zo verzoeker aanvoert dat hij, toen hij tijdens zijn eerste gehoor op het CGVS werd gevraagd hoe lang hij naar de madrassa is geweest, doelde op het geheel van alle perioden waarin hij daadwerkelijk naar de madrassa ging, maar tijdens het tweede gehoor verwees naar de periode tussen zijn eerste bezoek aan de madrassa en zijn laatste bezoek aldaar, kan hij dan ook niet overtuigen.

Wat betreft zijn verdere tijdsbesteding herhaalt verzoeker dat hij als kind niet meer deed dan wat spelen en helpen en stelt hij zich de vraag wat een kind dan meer doet. De Raad is van oordeel dat zelfs van iemand die beweert tijdens zijn kindertijd en jeugd weinig om handen te hebben gehad kan worden verwacht dat hij meer doorleefde verklaringen aflegt over zijn alledaagse leven dan *in casu* het geval was (adm. doss., stuk 11, gehoorverslag 21 november 2017, p. 6).

Verzoeker voert verder aan dat hem niet verweten kan worden dat hij niet alle schoolvakanties kende, nu hij niet naar school is geweest. Nog daargelaten de vraag of nog enig geloof mag worden gehecht aan verzoekers bewering nooit naar school te zijn gegaan, acht de Raad het niet aannemelijk dat

verzoeker niet eens zou weten of dorpsgenoten die wel naar school gingen al dan niet een langere periode vakantie hadden.

Daarnaast stelt de Raad samen met de commissaris-generaal vast dat verzoeker ook wat betreft het profiel van zijn vader geen overtuigende verklaringen heeft afgelegd. De bestreden beslissing bevat hierover de volgende pertinente overwegingen:

“Uw vader zou al sinds uw kindertijd bij de taliban aangesloten zijn (CGVS1, pg 5). U kon als zoon van een talib, echter bijzonder weinig informatie geven over de activiteiten en positie van uw vader, alsook over de taliban in het algemeen in uw regio. U kon geen antwoord geven op de vraag welke activiteiten uw vader uitvoerde bij de taliban. U zei dat hij bij hen is, maar dat u niet samen met hem was en dat u het niet weet (CGVS1, pg 5). Gevraagd of u dan niets kon vertellen over de activiteiten van uw vader gaf u het uiterst vage antwoord ‘ja, hij is bij hen, ze gaan vechten enzo’ (CGVS1, pg 5). Aangespoord om meer te vertellen, kwam u niet verder en kon u enkel herhalen dat hij deelneemt aan gevechten. Hij zou u niet vertellen wat hij doet (CGVS1, pg 5). Het is weinig waarschijnlijk dat u als zoon van een talib, nooit iets zou vernomen hebben over zijn concrete activiteiten, zeker gelet op uw verklaring dat uw vader wilde dat u zich zou aansluiten bij de taliban en dat u ook zou deelnemen aan de jihad. Voorts stelde u dat uw vader een wapen thuis had, maar u kende de naam of nummer van het wapen niet. U kon enkel met uw handen gebaren hoe groot dit wapen was en u zei dat het een ‘machine’ genoemd werd (CGVS1, pg 5). U had geen idee of uw vader een leidinggevende rol had binnen de taliban of niet (CGVS1, pg 5). U stelde dat de commandant van uw vader Qari Zia Ur Rahman was (CGVS1, pg 5). Deze figuur is volgens informatie waar het CGVS over beschikt, inderdaad een notoir talibanleider in Kunar. U bleek echter voor de rest niets te weten over Qari Zia Ur Rahman. U was niet op de hoogte van aanslagen tegen Qari Zia Ur Rahman. U antwoordde ontkennend op de vraag of er ooit een aanslag tegen hem was en stelde dat er misschien iets gebeurde met hem, maar dat u het niet wist (CGVS1, pg 13). Nochtans blijkt uit informatie waarover het CGVS beschikt dat in 2010 door de Pakistaanse overheid verklaard werd dat Qari Zia Ur Rahman gedood werd bij een luchtaanval, wat later niet bleek te kloppen (zie informatie toegevoegd aan uw administratief dossier). Behalve de naam van Qari Zia Ur Rahman kon u geen enkele andere talibanleider in uw regio noemen (CGVS1, pg 12 en CGVS2, pg 8). U stelde dat ze in Barawolo zitten, maar u kent ze niet (CGVS1, pg 12). Er zouden wel andere mensen zijn, maar u kende ze niet en kende hun namen niet (CGVS2, pg 8). U hoorde de naam ‘Matin’, maar u wist niet of het klopte (CGVS2, pg 8). Dat u als zoon van een talib, slechts één talibancommandant in uw regio kon noemen, kan niet overtuigen. Uw dorp zou volgens uw verklaringen bovendien sinds uw kindertijd onder controle staan van de taliban, wat deze vaststelling des te frappanter maakt (CGVS1, pg 12). U kon wel enkele namen geven van kinderen uit uw dorp wiens vaders ook bij de taliban aangesloten waren en noemde een dorpling die zijn zoon meenam om te strijden, maar u had dan weer geen weet van anderen die problemen hadden thuis omdat hun vaders wilden dat zij zich ook zouden aansluiten. U had zoiets niet gehoord en stelde dat zoiets privé is (CGVS2, pg 7). Het is opmerkelijk dat u die door uw vader herhaaldelijk zou gevraagd zijn om deel te nemen aan de jihad (CGVS1, pg 17), nooit met andere jongeren in het dorp en zonen van talibanstrijders zou gesproken hebben over hun vaders en of zij ook onder druk stonden om zich aan te sluiten bij de taliban. Dit komt alweer weinig doorleefd over. Deze vaststellingen omtrent het profiel van uw vader en uw kennis over de taliban in uw regio in het algemeen ondergraven uw bewering dat u uw ganse leven in uw dorp Chinar zou gewoond hebben als zoon van een talibanstrijder.”

Het algemene betoog dat alles wat de taliban doet geheim moet blijven en dat in de Afghaanse cultuur een kind niet eender wat kan vragen aan de autoritaire vaderfiguur is niet afdoend ter verschoning van verzoekers bijzonder vage en allerminst doorleefde verklaringen over de activiteiten en de positie van zijn vader als lid van de taliban. Verzoeker gaat er overigens aan voorbij dat in de bestreden beslissing terecht wordt vastgesteld dat hij niet alleen over zijn vader nauwelijks informatie heeft, maar evenmin kon aangeven of er in zijn dorp nog andere jongeren waren die problemen kregen met hun vader omdat ze weigerden deel te nemen aan de jihad. Dat verzoeker nooit met andere jongeren in het dorp en zonen van talibanstrijders zou hebben gesproken over hun vaders en de eventuele druk die zij ervoeren om zich aan te sluiten bij de taliban omdat dit privé zou zijn, is niet aannemelijk (adm. doss., stuk 5, gehoorverslag 21 januari 2018, p. 7).

Uit de informatie in het administratief dossier blijkt dat Qari Zia Ur Rahman de hoogste regionale talibancommandant is en dat hij zowel in de provincie Kunar als Nuristan actief is (adm. doss., stuk 21, map met ‘Landeninformatie’, nrs. 9 en 10). Er moeten dus onder hem nog lokale leiders actief zijn, maar verzoeker blijkt er daarvan geen enkele bij naam te kunnen noemen (adm. doss., stuk 5, gehoorverslag 21 januari 2018, p. 8). Verzoeker wijst erop dat hij wel enige kennis had van de taliban in zijn regio

aangezien hij kon aangeven waar de taliban verblijven. Verzoeker verklaarde dat alle taliban, inclusief zijn vader, samen met hun leiders in Barawolo verblijven (adm. doss., stuk 11, gehoorverslag 21 november 2017, p. 5 en 13). Niet alleen acht de Raad het op zich niet aannemelijk dat de taliban zich collectief in een en hetzelfde dorp zouden ophouden, het is bovendien opvallend dat verzoeker zich hierachter verschuilt om niet *in concreto* te moeten antwoorden op vragen over zijn vader en de taliban in het algemeen.

Verzoeker stelt zich verder de vraag hoe hij, een gewone Afghaanse jongen, informatie van de Pakistaanse overheid over Qari Zia Ur Rahman moet kennen. Er kan evenwel redelijkerwijs worden aangenomen dat een claim van de Pakistaanse autoriteiten dat Zia Ur Rahman is omgekomen bij een luchtaanval de inwoners van het gebied dat hij onder controle had ter ore is gekomen. Verzoeker verklaarde dat hij thuis een radio had, doch er niet naar luisterde omdat het hem niet interesseerde. Gevraagd waar hij dan zijn informatie over wat in de regio gebeurde vandaan haalde, antwoordde hij dat oudere mensen van het dorp bijeen kwamen aan de moskee en daar spraken over zaken die ze hadden vernomen (adm. doss., stuk 11, gehoorverslag 21 januari 2017, p. 10-11). Er kan worden aangenomen dat het nieuws dat Zia Ur Rahman zou zijn omgekomen en de daaropvolgende weerlegging daarvan door Zia Ur Rahman zelf de ronde heeft gedaan in verzoekers dorp. De vaststelling dat verzoeker hiervan niet op de hoogte bleek, schaadt aldus zijn geloofwaardigheid in zoverre hij volhoudt op dat moment (nog) in de regio te hebben verbleven.

Vervolgens kan de Raad net zo min als de commissaris-generaal enig geloof hechten aan verzoekers bewering tot aan zijn komst naar België in 2016 in het dorp Chinar, gelegen in het district Marawara van de provincie Kunar, te hebben verbleven. Verzoekers verklaringen omtrent de veiligheidssituatie in zijn dorp en regio van herkomst missen een doorleefd karakter en getuigen van een fundamenteel gebrek aan kennis. Verzoeker heeft daarnaast tegenstrijdige en vage verklaringen afgelegd over de periode van zijn vertrek uit Afghanistan en de door hem afgelegde reisroute tot aan de Afghaanse grens.

Wat betreft de veiligheidssituatie in verzoekers dorp en onmiddellijke omgeving, stelt de Raad vast dat verzoeker niet met zekerheid kon aangeven of er al dan niet coalitietroepen met Amerikanen tot in of nabij zijn dorp zijn gekomen (adm. doss., stuk 11, gehoorverslag 21 november 2017, p. 13, en stuk 5, gehoorverslag 21 januari 2018, p. 8). Uit informatie in het administratief dossier blijkt dat Amerikaanse troepen samen met het Afghaanse leger op 27 juni 2010 in het district Marawara een grote tweedelige militaire operatie ("*Operation Strong Eagle*") startten om te verhinderen dat opstandelingen vanuit de Ghaki-vallei verder zouden oprukken naar het districtscentrum en de nabijgelegen provinciehoofdplaats Asadabad. Na een drie dagen durend gevecht slaagden zij erin het dorp Daridam te veroveren op de taliban, wat het eindpunt betekende van operatie "*Strong Eagle I*". Halverwege juli 2010 werd operatie "*Strong Eagle II*" gelanceerd om het dorp Chinar te veroveren, waar talibancommandant Qari Zia Ur Rahman zijn hoofdkwartier had. Toen de Amerikanen het dorp 's nachts binnenkwamen, troffen ze er niemand aan. Zowel de opstandelingen als de dorpingen die hen onderdak boden waren gevlucht. Na operatie Strong Eagle II was Chinar bevrijd van de taliban (adm. doss., stuk 21, map met 'Landeninformatie', nrs. 16 en 17). Als deel van de grotere operatie werd op 19 juli 2010 een luchtaanval uitgevoerd op Chinar (*ibid.*, nrs. 9 en 13). Uit voormelde informatie blijkt dat de Amerikanen wel degelijk naar verzoekers dorp zijn gekomen in het kader van een grote militaire operatie, die bovendien een merkelijke impact heeft gehad op de veiligheidssituatie aldaar. In die omstandigheden kan het geheel niet overtuigen dat verzoeker hiervan niet op de hoogte is omdat hij binnen is gebleven toen de gevechten bezig waren en aldus niets heeft gezien. Verzoeker wijst er tevens op dat hij toen nog jong was, maar gelet op hoger vermeld resultaat van het leeftijdsonderzoek moet worden aangenomen dat verzoeker op het ogenblik van voormelde operatie zo'n veertien jaar oud was. Verzoeker was dus niet dermate jong dat hij zich niet bewust kon zijn geweest van wat zich in zijn onmiddellijke omgeving afspeelde. Waar verzoeker wel weet aan te geven dat bij vroegere operaties mensen van het leger huiszoekingen verrichten en ook bij hem thuis langskwamen, blijken zijn verklaringen dienaangaande allerminst doorleefd te zijn. Gevraagd te vertellen hoe hij dit zelf beleefd heeft of welke indruk dit op hem maakte, kwam verzoeker niet verder dan: "*Niets, ik was thuis*". Gevraagd dit antwoord uit te leggen, nu een inval van het leger in zijn ouderlijke woning toch geen alledaagse gebeurtenis is, verklaarde verzoeker dat hij blij was toen ze bij hem thuis kwamen omdat het leger er is voor de veiligheid van de burgers en hen beschermd (adm. doss., stuk 5, gehoorverslag 21 januari 2018, p. 9). Dat verzoeker als zoon van een talibanstrijder enkel blij zou zijn geweest bij een inval van overheidstroepen in zijn woning tijdens een operatie om talibanstrijders op te sporen, acht de Raad niet aannemelijk. In zijn verzoekschrift herhaalt verzoeker slechts zijn eerdere verklaringen. Zodoende weerlegt noch ontkracht hij voormelde pertinente vaststellingen en overwegingen.

Verzoeker blijkt verder wel op de hoogte te zijn van raketaanvallen vanuit Pakistan, maar kon ook hierover slechts bijzonder vage verklaringen afleggen die bovendien niet geheel stroken met de informatie die desbetreffend is opgenomen in het administratief dossier. De commissaris-generaal stelt in de bestreden beslissing terecht het volgende vast:

“U stelde dat dergelijke aanvallen inderdaad gebeurden in uw regio (CGVS1, pg 14). Het laatste dergelijke incident dat u zich kon herinneren, situeerde u 3 à 3,5 jaar geleden. Er zou gevuurd zijn op Chinar (CGVS1, pg 14). Gevraagd om in detail hierover te vertellen, kon u echter niets toevoegen. U vroeg welke details u moest geven en toen u aangespoord werd alles wat u nog wist te vertellen over deze aanval op uw dorp, wist u het niet en kwam u niet verder dan ‘van die andere kant schieten ze’. Nogmaals gevraagd te vertellen wat er juist gebeurde, zei u dat ze schieten ‘s avonds en overdag en dat u niet wist hoe ze dit deden (CGVS[1], pg 14). Tijdens het tweede gehoor stelde u dat niemand geraakt werd in Chinar bij raketaanvallen vanuit Pakistan, dat er geen huizen geraakt werden (CGVS2, pg 10). Nochtans blijkt uit informatie waar het CGVS over beschikt en die toegevoegd werd aan uw administratief dossier dat alvast bij één dergelijke aanval vanuit Pakistan in 2013 een huis beschadigd raakte in uw dorp en dat daarbij twee vrouwen om het leven kwamen.”

Zo verzoeker aanvoert dat hij wel degelijk gerefereerd heeft aan voormelde raketaanval vanuit Pakistan op Chinar in 2013 waar hij verklaarde dat er ooit een incident plaatsvond in Krabaj Klay, een subdorp van Chinar, kan hij niet worden gevolgd. Indien dit hetzelfde incident betreft, mag worden verondersteld dat verzoeker zou weten dat daarbij een huis werd geraakt en twee vrouwen om het leven kwamen, *quod non*. Verzoeker ontkende overigens dat er in Chinar ooit een raketaanval vanuit Pakistan plaatsvond waarbij personen of huizen werden geraakt (adm. doss., stuk 5, gehoorverslag 21 januari 2018, p. 10). Tijdens zijn eerste gehoor gaf verzoeker aan dat de laatste raketaanval vanuit Pakistan op Chinar die hij zich kon herinneren drie tot drieënhalve jaar eerder had plaatsgevonden, maar hierover kon hij in het geheel geen doorleeft en gedetailleerde verklaringen afleggen (adm. doss., stuk 11, gehoorverslag 21 november 2017, p. 14). Tijdens zijn tweede gehoor geconfronteerd met het feit dat er volgens de informatie in het administratief dossier een raketaanval plaatsvond in Chinar waarbij een huis werd vernield en twee vrouwen gedood, wees verzoeker naast de kwestie op het feit dat Chinar een aantal subdorpen heeft (adm. doss., stuk 5, gehoorverslag 21 januari 2018, p. 10). De vaststelling dat verzoeker geen concrete informatie kan geven over raketaanvallen op zijn dorp die hij zich zou herinneren en dat hij bij confrontatie met een dergelijk incident zich hieromtrent niets voor de geest kan halen, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn bewering daadwerkelijk in deze regio te hebben gewoond in de jaren voorafgaand aan zijn komst naar België.

Inzake de veiligheidssituatie in verzoekers regio dient nog te worden vastgesteld dat verzoeker niet weet of er zich ook buitenlanders bevinden onder de talibanstrijders die actief zijn in zijn regio (adm. doss., stuk 11, gehoorverslag 21 november 2017, p. 14). Uit informatie in het administratief dossier blijkt dat de Pakistaanse taliban actief is in de provincie Kunar en dat er zich onder de strijders van Qari Zia Ur Rahman behalve Afghanen ook mensen uit Tsjetsjenië, Oezbekistan, Turkmenistan en verschillende Arabische landen bevinden (adm. doss., stuk 21, map met ‘Landeninformatie’, nrs. 9, 11 en 12). Dat verzoeker nooit met dergelijke strijders heeft gepraat kan zijn onwetendheid over hun buitenlandse afkomst niet verklaren of verschonen.

Wat betreft verzoekers verklaringen over de periode van zijn vertrek uit Afghanistan en de door hem afgelegde reisroute naar de Afghaanse grens, wordt in de bestreden beslissing terecht als volgt overwogen:

“U kon niet zeggen wanneer u Afghanistan verlaten had en hield het op het zeer vage ‘ongeveer twee jaar’ (CGVS1, pg 9). U verklaarde vertrokken te zijn in het tarweseizoen, namelijk in de herfst, na de zomer (CGVS1, pg 9). U verklaarde dat u in totaal drie maanden onderweg was. Als datum van uw binnenkomst in België werd 31 mei 2016 geregistreerd. Indien u drie maanden onderweg was, zou u dan ook begin maart moeten vertrokken zijn en dus zeker niet in de herfst. Hierop gewezen bleef u bij uw verklaring en stelde u dat het foutief genoteerd werd bij de DVZ. Het louter ontkennen van uw voorgaande verklaringen, heft de vastgestelde discrepantie niet op. U vroeg op 2 juni 2016 asiel aan en bij de DVZ verklaarde u ook dat u drie maanden onderweg was (zie DVZ, verklaring DVZ, punt 31), zodat een vergissing uitgesloten lijkt. Uw verklaringen over uw reisroute waren ook onaannemelijk vaag. U kon enkel uitleggen hoe u tot Asadabad gereisd was, de provinciale hoofdstad van Kunar, vlakbij uw vallei (zie bijgevoegde kaart). Na Asadabad kon u geen enkele plaats noemen waar u doorgereisd bent. U zei dat u met de auto werd meegenomen, maar u wist niet of die persoon u naar Nangarhar of naar Nimruz bracht. U kon geen districten noemen die u gepasseerd was (CGVS1, pg 9). Gevraagd naar

grote steden, opperde u dan dat na Kunar Nangarhar komt. Gezien dit geen antwoord was op de vraag, werd u verzocht te verduidelijken over welke stad in Nangarhar u dan sprak. Dit kon u niet zeggen en u herhaalde dat u niet wist of u in Nangarhar was of in Nimruz, maar dat u daarna naar Iran ging (CGVS1, pg 10)."

Waar kan worden aangenomen dat zijn herinneringen aan zijn reisweg na enige tijd in België vervaagd zijn, is het loutere feit dat er bijna twee jaren zijn verstreken tussen zijn vertrek uit Afghanistan en de interviews op het CGVS niet afdoend ter verklaring van de vaststelling dat verzoeker hoegenaamd niets kan vertellen over de route die hij vanaf Asadabad zou hebben gevolgd tot aan de Afghaanse grens. Deze uitleg biedt bovendien geen verklaring voor de vaststelling dat verzoeker bij de DVZ verklaarde in totaal drie maanden onderweg te zijn geweest naar België, wat impliceert dat hij uit Afghanistan vertrokken is in de lente, om later op het CGVS te beweren dat hij vertrokken is in de herfst. Waar verzoeker erop wijst dat hij nooit naar een gewone school is gegaan, toont hij – nog daargelaten hogere vaststellingen met betrekking tot de geloofwaardigheid van zijn gebrek aan scholing – niet aan dat laaggeschooldheid de verstandelijke vermogens aantast en dat hij hierdoor niet in staat is zijn eigen leefwereld consequent in tijd en ruimte te situeren.

Waar verzoeker laat gelden dat hij blijkt heeft gegeven van meer dan een 'zekere' geografische kennis van zijn beweerde herkomstregio en dat hij bovendien de namen van de hem voorgelegde personen kende, is de Raad van oordeel dat deze kennis niet opweegt tegen het geheel van de bovenstaande pertinente vaststellingen op basis waarvan moet worden vastgesteld dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij daadwerkelijk vanaf zijn geboorte tot aan zijn voorgehouden vertrek uit Afghanistan in deze regio heeft gewoond.

De Raad besluit in navolging van de commissaris-generaal dat geen geloof kan worden gehecht aan de bewering dat verzoeker tot aan zijn komst naar België in het district Marawara van de provincie Kunar heeft verbleven. Deze vaststelling leidt ertoe dat evenmin geloof kan worden gehecht aan verzoekers vluchtrelaas en beweerde vervolgingsfeiten, daar deze onlosmakelijk met zijn verblijfplaats zijn verbonden.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.3.5. Beoordeling van de subsidiaire beschermingsstatus

2.3.5.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoeker op deze gronden geen subsidiaire bescherming vraagt.

2.3.5.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat hij niet heeft aangetoond recent afkomstig te zijn uit het district Marawara, in de provincie Kunar, en dat er bijgevolg geen geloof kan worden gehecht aan zijn asielrelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

2.3.5.3. Wat betreft artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet stelt de Raad vast dat uit de bestreden beslissing blijkt dat aan verzoekers Afghaanse nationaliteit niet wordt getwijfeld. Zoals hoger werd vastgesteld, maakt verzoeker echter niet aannemelijk dat hij recent afkomstig is uit het district Marawara van de provincie Kunar, noch uit een gebied in Afghanistan waar, gelet op het willekeurig

geweld, de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend of waar afhankelijk van het individuele geval toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet. Het is de taak van verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. Het komt de Raad immers niet toe om te speculeren over de verblijfplaats van verzoeker voor zijn komst naar België of over de vraag of hij (recent) afkomstig is uit een regio in de zin van artikel 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet waar geen risico aanwezig is. De Raad kan uit het voorgaande enkel afleiden dat verzoeker zelf meent dat er in zijn werkelijke regio van herkomst geen zwaarwegende gronden voorhanden zijn die erop wijzen dat hij bij een terugkeer naar deze regio een reëel risico zou lopen op ernstige schade. Aldus brengt verzoeker geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat hij een reëel risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

2.3.5.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker door het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens twee interviews kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pasjtje machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.8. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen. Evenmin wordt een manifeste beoordelingsfout aangetoond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig juli tweeduizend negentien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

D. DE BRUYN